

Ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων στην πανηγυρίζουσα Ι.Μ. Αββά Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου

[Πατριαρχία](#) / [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#)

Η μνήμη του [Αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου](#) εορτάστηκε στο [Πατριαρχείο Ιεροσολύμων](#) την Τρίτη 24 Ιανουαρίου 2023 (11 Ιανουαρίου με το Ιουλιανό ημερολόγιο) με επίκεντρο τη φερώνυμη πανηγυρίζουσα [Ιερά Μονή](#) στα περίχωρα της πόλης Αμπεντήγιε μεταξύ του Χωριού των Ποιμένων και της Ιεράς Λάυρας του Οσίου Σάββα του Ηγιασμένου.

Στην περίφημη Μονή, κέντρο της μοναστικής ζωής και δογματικής ορθότητας του 5ου και 6ου αιώνα τελέσθηκε Θεία Λειτουργία προς τιμήν του ιδρυτή αυτής Αγίου Θεοδοσίου εν αγρυπνία, προεξάρχοντος του **Μακαριωτάτου Πατριάρχη Ιεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου**

και συλλειτουργούντων του **Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Αριστάρχου**, του **Σεβασμιωτάτου Αρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου**, Αγιοταφитών Ιερομονάχων, του Δραγουμάνου Αρχιμανδρίτη π. Ματθαίου, του Αρχιδιακόνου π. Μάρκου και του Ιεροδιακόνου π. Ευλογίου. Έψαλλαν ο Ιεροδιάκονος π. Συμεών, ο κ. Βασίλειος Γκοτσόπουλος και χορωδία αποτελούμενη από μέλη του ποιμνίου των όμορων περιοχών, με τη συμμετοχή μοναχών, μοναζουσών και προσκυνητών.

Στο Κοινωνικό της Θείας Λειτουργίας κήρυξε τον Θείο λόγο ο Μακαριώτατος, ο οποίος αναφέρθηκε, μεταξύ άλλων, στο βίο και τις αρετές του **Αγίου Θεοδοσίου του Κοινοβιάρχου**. Αναλυτικά ο **Προκαθήμενος της Σιωνίτιδος Εκκλησίας** ανέφερε:

«Γνόφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπεισδύνας Θεοδόσιε, καί πλάκας δακτύλῳ Θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τά εὐσεβείας δόγματα, ἔφερες τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ ἐν τοῖς ρείθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτισθεῖς Χριστός Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί τόν παλαιωθέντα ταῖς ἁμαρτίαις ἄνθρωπον ἀνακαινίσας καί ἀναπλάσας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ταύτῃ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεβασμίαν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀγαπήσας τόν Χριστόν, ἐγκατέλιπε τήν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα, τήν κώμην Μωγαρρισόν τῆς Καππαδοκίας καί κατέλαβε τούς Ἁγίους Τόπους, ἔνθα ὑπέδου τόν μονήρη βίον, καί τούτου ἱερόν ἔνδυμα ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ Θεοφιλοῦς.

Κατά τόν βιογράφον αὐτοῦ, Κύριλλον Σκυθοπολίτην, ὁ ὅσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀνεδείχθη οὐρανοπολίτης, τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα, καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τόν ὀρθῶν δογμάτων στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ Κοινοβιακοῦ Κανόνος ὁ ὁδηγός καί προστάτης.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ θεοφόρος Θεοδόσιος δέν κατέστη μόνον «τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα», ἀλλά καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος. Καί τοῦτο διότι κατά τήν ἔλευσίν του ἐν τῇ ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ καί φιλοξενηθεῖς ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Δαυΐδ παρά τινι γέροντι Λογγίνῳ Καππαδόκῃ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ὄντι τῶν «Σπουδαίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως», τῆς Ἀγιοταφитικῆς δηλονότι Ἀδελφότητος, δέν τοῦ ἐπετράπη ἡ ἀναχώρησις εἰς τά μοναστήρια τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, «διὰ τό σχίσμα τό

τῶν κατὰ τὴν ἔρημον μοναχῶν τῇ καθολικῇ μὴ κοινωνούντων Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ τῇ Εὐτυχοῦς καὶ Διοσκόρου ὑπαγομένων φιλονεικία τε καὶ κακοδοξία».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καὶ δὴ ἡ μοναστική ἐν τῇ ἐρήμῳ πολυάριθμος πολιτεία τῶν ἀναχωρητῶν ἐδοκιμάζετο ἀπὸ τὴν κακοδοξίαν, τὴν αἵρεσιν δηλονότι τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καὶ τοῦ μονοενεργετισμοῦ καὶ μονοθελητισμοῦ. Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδοσίος ὑπῆρξεν «στρατηγός καὶ ὑπέρμαχος τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων, τούτέστι τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας καὶ πίστεως, ὡς τοῦτο διατυπώνει ἐναργέστατα καὶ ὁ ὕμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τῶν σῶν μεμνημένοι, διδασμάτων Θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες, τάς φυσικάς, καὶ τάς ἐνεργείας, καὶ τὰ αὐτεξούσια, ἐν Θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡ προσήλωσις τοῦ θεοφόρου Θεοδοσίου εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν Ὁρθόδοξον πίστιν, τὸν κατέστησεν Ναόν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐνδυσάμενος δέ τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν κατὰ τὴν ἐξαγγελίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ: «Ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ 24,49), ἐπετέλει πλείστας ὅσας θαυματουργίας.

Λέγεται δέ περὶ αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, ὡς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, ὅτι τρία ἐκέκτητο ἐξαίρετα κατορθώματα, πρῶτον ἀκριβεστάτην ἄσκησιν μετὰ πίστεως ἀληθοῦς καὶ ὀρθοδόξου ἀπὸ νεότητος μέχρι γήρους παραμείνασαν, δεύτερον τὴν πρὸς τοὺς ξένους καὶ πτωχοὺς δασιλῇ καὶ ἀπροσωπόληπτον φιλοφροσύνην καὶ τρίτον τό τῆς θείας λειτουργίας σύντονον (=μετ' ἐντόνου ζήλου) μικροῦ δεῖν (=σχεδόν) καὶ ἄπαυστον»· τὴν ἀκατάπαυστον, δηλαδή, τέλεσιν τῆς θείας Λειτουργίας.

Ἰδού διὰ τί ὁ ὕμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Γνόφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπεισδύνας Θεοδόσιε, καὶ πλάκας δακτύλῳ Θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τὰ εὐσεβείας δόγματα, ἔφερες τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Μέ άλλα λόγια, ὁ μακάριος Θεοδόσιος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς εἰσῆλθεν εἰς τόν γνόφον, οὗ ἦν ὁ Θεός, (Ἐξόδ. 20,21). Κατά μέν τόν ἅγιον Διονύσιον Ἀρειοπαγίτην, ὁ θεῖος οὗτος γνόφος ἐστὶ τό ἀπρόσιτον φῶς». Κατά δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον: «ὁ Θεός φῶς ἐστὶ καὶ σκοτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία», (Α' Ἰωάν 1, 5). Καί κατὰ τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, αἱ «πλάκες αἱ γεγραμμέναι δακτύλῳ Θεοῦ» εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ. «Τά ἐν ταῖς πλαξὶ γράμματα, ἡ τοῦ ὀφθέντος (τοῦ Θεοῦ) φωνή. Δι' ὧν ἐγένετο ἡ τῶν μυστηρίων φανέρωσις». Κατά τόν οὐρανοβάμονα Παῦλον, Κύριος ὁ Θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α' Τιμ. 6,16).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τά πιστά καὶ γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀνήκουν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν ἁγίων. «Πιστός ὁ Θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος προσεύχεται ὑπὲρ ἡμῶν, «ἵνα ὁ Θεός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατήρ τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ, πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς τό εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστὶν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις», (Ἐφ. 1, 17-18).

Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐκληρονόμησεν ὁ σήμερον τιμώμενος ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης Ὁ δέ πλοῦτος οὗτος, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι «ἡ ἄφατος δόξα τοῦ Θεοῦ», διό καὶ διερωτᾶται μετ' ἀπορίας: «ποῖος γὰρ λόγος τὴν δόξαν ἐκείνην [τοῦ Θεοῦ] παραστῆσαι δυνήσεται;»

Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ παρέχει ὡς κληρονομίαν ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καὶ διὰ μέσου τῶν ἁγίων Αὐτοῦ, ὡς διατρανοῖ καὶ ὁ ψαλμωδός λέγων: «θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36).

Τόν ἅγιον τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιον τόν μέγαν παρακαλέσωμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα πρεσβεύῃ μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας τῷ νοητῷ Ἠλίῳ τῆς Δικαιοσύνης, τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλθόντι βαπτισθῆναι ὑπὸ Ἰωάννου, ἵνα φωτίσῃ ἡμᾶς καὶ ἅπαντα τόν κόσμον. Ἀμήν. Ἔτη πολλά»

Μετά τῇ Θείᾳ Λειτουργίᾳ ὁ ανακαινιστὴς τῆς Μονῆς **Ηγουμένος Αρχιμανδρίτης π. Ιερόθεος** παρέθεσε κέρασμα στὴν Πατριαρχικὴ συνοδεία.

Αναλυτικά η ενημέρωση της Αρχιγραμματείας του Πατριαρχείου Ιεροσολύμων:

Τήν Τρίτην, 11^η / 24^η Ιανουαρίου 2023, έωρτάσθη υπό τοῦ Πατριαρχείου ἡ ἑορτή τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου εἰς τήν Ἱεράν αὐτοῦ Μονήν, τήν κειμένην εἰς περιοχὴν μεταξὺ τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων καί τῆς Ἱερᾶς Λαύρας τοῦ Ὁσίου Σάββα τοῦ ἡγιασμένου καί παρά τήν πλησιόχωρον κώμην τήν καλουμένην Ἀμπεντήγιε.

Κατά τήν ἡμέραν αὐτήν ἡ Ἐκκλησία ἀναμνησκειται ὅτι ὁ Ἅγιος Θεοδόσιος κατήγετο ἀπό τήν Μογαρισσὸν τῆς Καππαδοκίας, ἦλθεν εἰς τούς Ἁγίους Τόπους τό ἔτος 451, ἄγων τό 27^{ον} ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ, ἐνετάχθη εἰς τό τάγμα τῶν Σπουδαίων τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν συνεχείᾳ δέ ἐμόνασεν εἰς Μονήν καλουμένην παλαιόθεν «Κάθισμα τῆς Ἰκελίας» πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων καί εἰς περιοχὴν, εἰς τήν ὁποίαν ἦτο τό σπήλαιον, εἰς τό ὁποῖον διενυκτέρευσαν οἱ Μάγοι «ἐπιστρέψαντες δι' ἄλλης ὁδοῦ εἰς τήν πατρίδα αὐτῶν», (Ματθ. 2,12).

Εἰς τήν περιοχὴν αὐτὴν ἵδρυσεν Μονήν Κοινόβιον διὰ τήν ἄσκησιν τῶν ἀρχαρίων μοναχῶν, ἀσκουμένων εἰς κοινήν ζωὴν, ὑπακοήν καί ταπείνωσιν, ἄχρις οὗ κριθῶσι κατάλληλοι δι' εἴσοδον εἰς Μονήν – Λαύραν δι' ἡσυχαστικὴν ζωὴν. Λόγω τῆς ἄκρας ἀρετῆς αὐτοῦ ἀνεδείχθη Κοινοβιάρχης, ἦτοι Ἀρχηγός ὅλου τοῦ Κοινοβιακοῦ βίου εἰς Παλαιστίνην καί συνειργάσθη μετὰ τοῦ ὁμοπατρὶου αὐτοῦ Ἁγίου Σάββα διὰ τήν προστασίαν τοῦ δόγματος τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνης τοῦ ἔτους 451 μ.Χ. ἦτοι τῆς ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν μιᾶς ὑποστάσεως ἐν δύο φύσεσιν, τῇ θεῇ καί τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Εἰς τήν Ἱεράν Μονήν αὐτοῦ ἐδέχετο μοναχοὺς διαφόρων ἐθνικοτήτων. Οἱ μοναχοὶ εἰργάζοντο εἰς τό ἐργόχειρον καί ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τούτου συνετήρουν φιλανθρωπικά ἱδρύματα ὡς γηροκομεῖον καί ὀρφανοτροφεῖον. Λόγω τῆς θέσεως τῆς Μονῆς πλησίον τῆς κώμης τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων διετήρει κοινοβιακὸν χαρακτῆρα διὰ τήν βοήθειαν τῶν κρουόντων τήν θύραν αὐτῆς ἐνδεῶν. Ἡ Μονὴ εἶχε τέσσαρας ἐκκλησίας καί ἐπτακοσίους μοναχοὺς περίπου.

Εἰς τήν περίφημον ταύτην Μονήν, κέντρον τῆς μοναστικῆς ζωῆς καί δογματικῆς ὀρθότητος τοῦ 5^{ου} καί 6^{ου} αἰῶνος ἐτελέσθη θεία Λειτουργία πρὸς τιμὴν τοῦ ἱδρυτοῦ αὐτῆς Ἁγίου Θεοδοσίου ἐν ἀγρυπνίᾳ τήν νύκτα τῆς 11^{ης} /24^{ης} Ιανουαρίου 2023, προεξάρχοντος τῆς Α.Θ.Μ. τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων ὡς τοῦ Δραγουμάνου Ἀρχιμανδρίτου π.

Ματθαίου τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Εὐλογίου, ψαλλόντων τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών καί τοῦ κ. Βασιλείου Γκοτσοπούλου καί χορωδίας ἀποτελουμένης ὑπό μελῶν τοῦ ποιμνίου τῶν ὁμόρων περιοχῶν, ἐν συμμετοχῇ μοναχῶν, μοναζουσῶν καί προσκυνητῶν.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος ὡς ἔπεται:

«Γνόφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπαισδύνας Θεοδόσιε, καί πλάκας δακτύλῳ Θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τά εὐσεβείας δόγματα, ἔφερές τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ὁ ἐν τοῖς ρεῖθροις τοῦ Ἰορδάνου βαπτισθεὶς Χριστός Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί τόν παλαιωθέντα ταῖς ἁμαρτίαις ἄνθρωπον ἀνακαινίσας καί ἀναπλάσας συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἐπωνύμῳ ταύτῃ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀββᾶ Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου, ἵνα ἐορτάσωμεν τήν σεβασμίαν αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας ἀγαπήσας τόν Χριστόν, ἐγκατέλιπε τήν γενέτειραν αὐτοῦ πατρίδα, τήν κώμην Μωγαρρισόν τῆς Καππαδοκίας καί κατέλαβε τούς Ἁγίους Τόπους, ἔνθα ὑπέδου τόν μονήρη βίον, καί τούτου ἱερόν ἔνδυμα ἐπὶ τῆς βασιλείας Μαρκιανοῦ τοῦ Θεοφιλοῦς.

Κατά τόν βιογράφον αὐτοῦ, Κύριλλον Σκυθοπολίτην, ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ἀνεδείχθη οὐρανοπολίτης, τό μέγα κλέος τῆς Παλαιστίνης καί τῆς ἐρήμου τό καύχημα, καί τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα καί τόν ὀρθῶν δογμάτων στρατηγός καί ὑπέρμαχος καί τοῦ Κοινοβιακοῦ Κανόνος ὁ ὁδηγός καί προστάτης.

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι ὁ θεοφόρος Θεοδόσιος δέν κατέστη μόνον «τοῦ μοναχικοῦ σχήματος τό στήριγμα», ἀλλά καί τῶν ὀρθῶν δογμάτων ὁ στρατηγός καί ὑπέρμαχος. Καί τοῦτο διότι κατά τήν ἔλευσίν του ἐν τῇ ἀγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ καί φιλοξενηθεὶς ἐν τῷ Πύργῳ τοῦ Δαυΐδ παρά τινι γέροντι Λογγίνῳ Καππαδόκῃ τοῦ μοναχικοῦ τάγματος ὄντι τῶν «Σπουδαίων τῆς ἀγίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως», τῆς Ἀγιοταφικῆς δηλονότι Ἀδελφότητος, δέν τοῦ ἐπετράπη ἡ ἀναχώρησις εἰς τά μοναστήρια τῆς ἐρήμου τῆς Παλαιστίνης, «διὰ τό σχίσμα τό τῶν κατὰ τήν ἔρημον μοναχῶν τῇ καθολικῇ μή κοινωνούντων Ἐκκλησίᾳ, ἀλλά τῇ Εὐτυχοῦς καί Διοσκόρου ὑπαγομένων φιλονεικίᾳ τε καί κακοδοξίᾳ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἡ Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων καί δὴ ἡ μοναστική ἐν τῇ ἐρήμῳ πολυάριθμος πολιτεία τῶν ἀναχωρητῶν ἐδοκιμάζετο ἀπὸ τήν κακοδοξίαν, τήν

αἵρεσιν δηλονότι τοῦ μονοφυσιτισμοῦ καί τοῦ μονοενεργετισμοῦ καί μονοθελητισμοῦ. Ὁ ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὑπῆρξεν «στρατηγός καί ὑπέρμαχος τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων, τούτέστι τῆς Ὁρθοδόξου διδασκαλίας καί πίστεως, ὡς τοῦτο διατυπώνει ἐναργέστατα καί ὁ ὑμνωδός αὐτοῦ λέγων: «Τῶν σῶν μεμνημένοι, διδασμάτων Θεοδόσιε, ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις, Χριστόν κηρύττομεν, δύω τάς θελήσεις εἰδότες, τάς φυσικάς, καί τάς ἐνεργείας, καί τά αὐτεξούσια, ἐν Θεῷ τῷ βαπτισθέντι σαρκί».

Ἡ προσήλωσις τοῦ θεοφόρου Θεοδοσίου εἰς τήν ὑγιαίνουσαν Ὁρθόδοξον πίστιν, τόν κατέστησεν Νάον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐνδυσάμενος δέ τήν ἐξ ὕψους δύναμιν κατὰ τήν ἐξαγγελίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ: «Ἰδού ἐγὼ ἀποστέλλω τήν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δέ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους», (Λουκ 24,49), ἐπετέλει πλείστας ὅσας θαυματουργίας.

Λέγεται δέ περὶ αὐτοῦ, τοῦ ὁσίου Θεοδοσίου, ὡς ἀναφέρει ὁ βιογράφος του, ὅτι τρία ἐκέκτητο ἐξαίρετα κατορθώματα, πρῶτον ἀκριβεστάτην ἄσκησιν μετὰ πίστεως ἀληθοῦς καί ὀρθοδόξου ἀπὸ νεότητος μέχρι γήρους παραμείνασαν, δεύτερον τήν πρὸς τοὺς ξένους καί πτωχοὺς δασιλῇ καί ἀπροσωπόληπτον φιλοφροσύνην καί τρίτον τό τῆς θείας λειτουργίας σύντονον (=μετ' ἐντόνου ζήλου) μικροῦ δεῖν (=σχεδόν) καί ἄπαυστον»· τήν ἀκατάπαυστον, δηλαδή, τέλεσιν τῆς θείας λειτουργίας.

Ἰδού διὰ τί ὁ ὑμνωδός ἀναφωνεῖ λέγων: «Γνόφον νοητόν, φωτός τοῦ θειοτάτου, σύ ὑπαισδύνας Θεοδόσιε, καί πλάκας δακτύλῳ Θεοῦ, ἐγγραφείσας τῇ καρδίᾳ σου, τά εὐσεβείας δόγματα, ἔφερες τοῖς φοιτῶσι, βίβλον ζωῆς παμμακάριστε».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μακάριος Θεοδόσιος, ὡς ἄλλος Μωϋσῆς εἰσῆλθεν εἰς τόν γνόφον, οὗ ἦν ὁ Θεός, (Ἐξόδ. 20,21). Κατὰ μέν τόν ἅγιον Διονύσιον Ἀρειοπαγίτην, ὁ θεῖος οὗτος γνόφος ἐστὶ τό ἀπρόσιτον φῶς». Κατὰ δέ τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον: «ὁ Θεός φῶς ἐστὶ καί σκοτία ἐν Αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία», (Α' Ἰωάν 1, 5). Καί κατὰ τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης, αἱ «πλάκες αἱ γεγραμμέναι δακτύλῳ Θεοῦ» εἶναι ἡ φωνή τοῦ Θεοῦ. «Τά ἐν ταῖς πλαξὶ γράμματα, ἡ τοῦ ὀφθέντος (τοῦ Θεοῦ) φωνή. Δι' ὧν ἐγένετο ἡ τῶν μυστηρίων φανέρωσις». Κατὰ τόν οὐρανοβάμονα Παῦλον, Κύριος ὁ Θεός εἶναι «ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων οὐδέ ἰδεῖν δύναται», (Α' Τιμ. 6,16).

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω καταδείκνυται, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὅτι τά πιστά καί γνήσια μέλη τῆς Ἐκκλησίας, τοῦ Σώματος δηλονότι τοῦ Χριστοῦ, ἀνήκουν εἰς τήν κοινωνίαν τῶν ἁγίων. «Πιστός ὁ Θεός δι' οὗ ἐκλήθητε εἰς κοινωνίαν τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν», (Α' Κορ. 1,9) κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος, ὁ ὁποῖος προσεύχεται ὑπὲρ ἡμῶν, «ἵνα ὁ Θεός τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατήρ τῆς δόξης, δώῃ ὑμῖν πνεῦμα σοφίας καί ἀποκαλύψεως ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ,

πεφωτισμένους τούς ὀφθαλμούς τῆς καρδίας ὑμῶν, εἰς τό εἰδέναι ὑμᾶς τίς ἐστίν ἡ ἐλπίς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καί τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις», (Ἐφ. 1, 17-18).

Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐκληρονόμησεν ὁ σήμερον τιμώμενος ὁσιος Πατήρ ἡμῶν Θεοδόσιος ὁ Κοινοβιάρχης Ὁ δέ πλοῦτος οὗτος, λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος, εἶναι «ἡ ἄφατος δόξα τοῦ Θεοῦ», διό καί διερωτᾶται μετ' ἀπορίας: «ποῖος γάρ λόγος τήν δόξαν ἐκείνην [τοῦ Θεοῦ] παραστῆσαι δυνήσεται;»

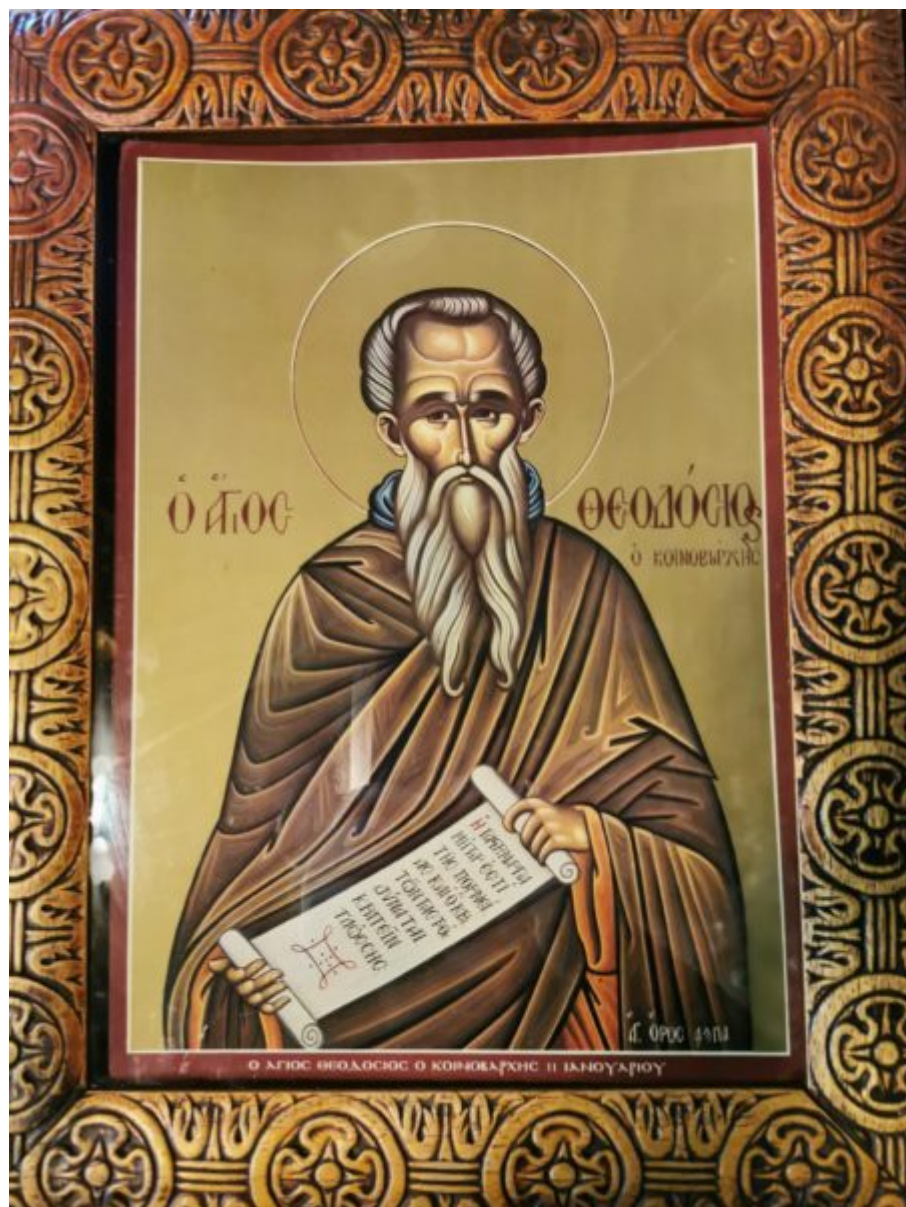
Τόν πλοῦτον τοῦτον τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ παρέχει ὡς κληρονομίαν ὁ Χριστός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ Αὐτοῦ καί διά μέσου τῶν ἁγίων Αὐτοῦ, ὡς διατρανοῖ καί ὁ ψαλμωδός λέγων: «θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ», (Ψαλμ. 67,36).

Τόν ἅγιον τοῦ Θεοῦ Θεοδόσιον τόν μέγαν παρακαλέσωμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἵνα πρεσβεύῃ μετὰ τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας τῷ νοητῷ Ἡλίῳ τῆς Δικαιοσύνης, τῷ ἐν Ἰορδάνῃ ἐλθόντι βαπτισθῆναι ὑπό Ἰωάννου, ἵνα φωτίσῃ ἡμᾶς καί ἅπαντα τόν κόσμον. Ἀμήν. Ἐτη πολλά».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ ἀνακαινιστής τῆς Μονῆς ὑπέργηρος ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Ἱερόθεος παρέθεσε κέρασμα εἰς τήν Πατριαρχικήν συνοδείαν.

Περισσότερες φωτογραφίες:

ὁ ἅγιος

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ
ὁ ΚΟΝΙΝΟΜΕΝΟΣ

Ο ἅγιος ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Ο ΚΟΝΙΝΟΜΕΝΟΣ Η ΜΑΡΤΥΡΟΣ

